"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ସର୍ବ ପ୍ରଥମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ମନ୍ତ୍ର ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରାଅ ଯେ ତୁମେ ଆତ୍ମା ଅଟ, ତୁମକୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ପାପ ଖଣ୍ଡନ ହେବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ପ୍ରକୃତ ସେବା କ'ଣ ଯାହାକୁ ତୁମେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ କରୁଛ ?

ଉତ୍ତର:- ପତିତ ହୋଇଯାଇଥିବା ଭାରତକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ହିଁ ପ୍ରକୃତ ସେବା । ଲୋକମାନେ ପଚାରୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଭାରତର କି ସେବା କରୁଛ ? ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ କୁହ ଯେ ଆମେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଭାରତକୁ ଦୁଇ ମୁକୁଟଧାରୀ କରିବାର ସେବା କରୁଛୁ । ଭାରତରେ ଯେଉଁ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସମୃଦ୍ଧି ଥିଲା ତାହାର ଆମେ ପୁନଃସ୍ଥାପନା କରୁଛୁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପ୍ରଥମ ପାଠ ହେଉଛି — ପିଲାମାନେ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କର ଅର୍ଥାତ୍ ମନମନାଭବ । ଏହି ଅକ୍ଷର ହେଉଛି ସଂସ୍କୃତ ଅକ୍ଷର । ଯେତେବେଳେ ପିଲାମାନେ ସେବା କରୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ପ୍ରଥମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶିବବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ଯଦି କେହି ଆସୁଛନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ଶିବବାବାଙ୍କ ଚିତ୍ର ସମ୍ମୁଖକୁ ନେଇଯାଅ, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଚିତ୍ର ସମ୍ମୁଖକୁ ନୁହେଁ । ପ୍ରଥମେ ତାଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କ ଚିତ୍ର ସମ୍ମୁଖକୁ ନେଇ କହିବା ଦରକାର ଯେ — ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ମୋତେ ମନେପକାଅ । ମୁଁ ତୁମର ପରମପିତା, ପରମ ଶିକ୍ଷକ ଅଟେ ଏବଂ ପରମ ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟେ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ପାଠ ଶିଖାଇବାକୁ ହେବ । ଏହିଠାରୁ ହିଁ ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ମୋତେ ମନେପକାଅ, କାହିଁକିନା ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛ ପୁଣି ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହେବାର ଅଛି । ଏହି ପାଠରେ ହିଁ ସବୁ କଥା ଆସିଯାଉଛି । ସମସ୍ତେ ଏହି କଥାକୁ ଧାରଣ କରୁନାହାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପ୍ରଥମେ ଶିବବାବାଙ୍କ ଚିତ୍ର ସମ୍ମୁଖକୁ ନେଇଯାଅ ଏବଂ କୁହ ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ବେହଦର ବାବା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — କେବଳ ମୋତେ ମନେପକାଅ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କର ତେବେ ଜୀବନ ନୌକା ପାରି ହୋଇଯିବ । ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ-ପକାଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆରେ ପହଞ୍ଚି ଯିବାର ଅଛି । ଏହି ପାଠକୁ ଅତି କମରେ ୩ ମିନିଟ୍ ଲେଖାଏଁ ପ୍ରତି ଘଣ୍ଟାରେ ଚିନ୍ତନ କରିବାର ଅଛି । ନିଜକୁ ପଚାରିବା ଦରକାର - ମୁଁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛି ? ବାବା ଆମର ବାବା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ରଚନାର ରଚୟିତା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି, କାହିଁକି ନା ସିଏ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ଏହି ନିଶ୍ଚୟ କରାଇବା ଉଚିତ୍ । ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ମନେପକାଉଛ ? ଏହି ଜ୍ଞାନ ବାବା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । (ବ୍ରହ୍ମାବାବା କହୁଛନ୍ତି) ମୁଁ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ନେଇ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଦେଉଛି । ପ୍ରଥମେ ଏହି ମନ୍ତ୍ର ପକ୍କା କରାଇବାକୁ ହେବ - ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ ତେବେ ସନାଥ ହୋଇଯିବ । ଏହା ବିଷୟରେ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମେ ନିଜେ ଏକଥା ବୁଝିନାହଁ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାହାକୁ ବୁଝାଅ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେବା ପାଇଁ ଦୁଇ ଚାରିଟି ଚିତ୍ର ରହିବା ଦରକାର । ତେଣୁ ଏହି ଚିତ୍ର ବିଷୟରେ ବୁଝାଇବା ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଯିବ ଯେ ଆମକୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ, ସିଏ ହିଁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ପାପ କଟିଯିବ । ବାବାଙ୍କ ମହିମା ତ' ବହୁତ ସ୍ପଷ୍ଟ । ପ୍ରଥମେ ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ବୁଝାଇବା ଦରକାର — ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ, ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧ ଭୁଲିଯାଅ । ମୁଁ ଶିଖ୍ ଧର୍ମର, ମୁଁ ଅମୁକ ଧର୍ମର... ଏସବୁ ଛାଡି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ପ୍ରଥମେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ମୁଖ୍ୟ କଥା ମନେ ରଖ ଯେ ସେହି ବାବା ହିଁ ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ, ଶାନ୍ତି ସମ୍ପତ୍ତିର ଦାତା । ସିଏ ହିଁ ଚରିତ୍ର ସୁଧାରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କର ବିଚାର ଆସୁଛି — ପିଲାମାନେ ପ୍ରଥମ ପାଠ ଠିକ୍ ଭାବରେ ପକ୍କା କରାଉନାହାନ୍ତି, ଯାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜରୁରୀ । ଯେତେ ଏହାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବ ସେତେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେବାରେ ଭଲେ ୫ ମିନିଟ୍ ସମୟ ଯାଉ ତଥାପି ମଧ୍ୟ ସେଥିରୁ ଓହରି ଯିବାର ନାହିଁ । ସେମାନେ ବହୁତ ରୁଚିର ସହିତ ମହିମା ଶୁଣିବେ । ବାବାଙ୍କ ଚିତ୍ର ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ । ଏହି ଚିତ୍ର ସମ୍ମୁଖରେ ଧାଡି ଲାଗିବା ଦରକାର । ବାବାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେବା ଦରକାର । ପୁଣି ତା'ପରେ ରଚନାର ଜ୍ଞାନ ଦେବା ଦରକାର ଯେ ଏହି ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି । ଯେପରି ମସଲାକୁ କୁଟି କୁଟି ଏକଦମ୍ ଗୁଣ୍ଡ କରାଯାଇଥାଏ ନା । ତୁମର ଏହା ହେଲା ଈଶ୍ୱରୀୟ ମିଶନ୍, ତେଣୁ ତୁମକୁ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ କଥାକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ, କାହିଁକିନା ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ନ ଜାଣିବା କାରଣରୁ ଅନାଥ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ ଯେ ବାବା ହେଉଛନ୍ତି — ପରମପିତା, ପରମ ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ପରମ ଗୁରୁ । ଏହି ତିନୋଟି ମହିମା କହିବା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବବ୍ୟାପୀର କଥା ବୁଦ୍ଧିରୁ ବାହାରିଯିବ । ଏହାକୁ ପ୍ରଥମେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ କର ଯେ — ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ ତେବେ ଯାଇ ତୁମେ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବ । ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଦେବାକୁ ପଡିବ । ସେଥିରେ ତୁମମାନଙ୍କର ହିଁ କଲ୍ୟାଣ ହେବ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ମନମନାଭବ ରହିପାରିବ ।

ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ବାହକ ତେଣୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । କେହି ଜଣେ ବି ମନୁଷ୍ୟ

ନାହାଁନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ଏହା ଜଣାଅଛି ଯେ ବାବା ଆମର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ସେମାନେ ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ଶୁଣି ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଯିବେ । ଭଗବାନୁବାଚ — କେବଳ ମୋତେ ମନେପକାଅ ତେବେ ତୁମର ପାପ କଟିଯିବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ । ଗୀତାରେ ମହାଭାରତ ଲଢ଼େଇ ବିଷୟରେ କୁହାଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ତେବେ ସେଭଳି ଲଢ଼େଇର ତ' କିଛି କଥା ନାହିଁ । ତୁମର ଲଢ଼େଇ ହେଉଛି ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଇବାରେ । ପାଠପଢ଼ା ତ' ଅଲଗା, ବାକି ଲଢ଼େଇ ହେଉଛି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାରେ କାରଣ ସମସ୍ତେ ଦେହ ଅଭିମାନୀ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଉଛ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ, ବାବାଙ୍କୁ ତୁମେମାନେ ହିଁ ମନେପକାଉଛ । ପ୍ରଥମେ ଏହା ପକ୍କା କରାଅ ଯେ ସିଏ ଆମର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଆମେ ତାଙ୍କ କଥା ଶୁଣିବୁ ନା ତୁମ କଥା ଶୁଣିବୁ ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ଏବେ ତୁମକୁ ପୁରା ପୁରା ଶ୍ରୀମତ ପାଳନ କରି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବାକୁ ପଡିବ । ମୁଁ ତୁମର ଏହି ସେବା କରୁଛି । ତୁମେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ମତରେ ପରିଚାଳିତ ହୁଅ ତେବେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ହେଉଛି — କେବଳ ମୋତେ ମନେପକାଅ । ତୁମକୁ ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର ବିଷୟରେ ଯିଏ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏହି ମତ ତାଙ୍କରି ହିଁ ଅଟେ । ତୁମେ ଯଦି ପବିତ୍ର ହେବ ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବ ତେବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ସାଥିରେ ନେଇଯିବି । ବାବା ବେହଦର ରୁହାନୀ ପଣ୍ଡା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ — ହେ ପତିତ ପାବନ, ଆମକୁ ପାବନ କରି ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆରୁ ନେଇଯାଅ । ଦୁନିଆରେ ହେଉଛନ୍ତି ଶାରୀରିକ ପଣ୍ଡା ଏବଂ ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ଆତ୍ମିକ ପଣ୍ଡା । ଶିବବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି — ଚାଲିବା, ବୁଲିବା, ଉଠିବା ସମୟରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଉଥାଅ । ଏଥିରେ ନିଜକୁ କ୍ଲାନ୍ତ ଅନୁଭବ କର ନାହିଁ । ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି — କେବେ କେବେ ପିଲାମାନେ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଆସି ବସୁଛନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ଥକିଯାଉଥିବେ । ଏହା ତ' ସହଜ ମାର୍ଗ ଅଟେ । ହଠ ଅର୍ଥାତ୍ ଜବରଦସ୍ତ ବସିବାର ନାହିଁ । ଭଲେ ଚକ୍କର ଲଗାଅ, ଭ୍ରମଣ କର, କିନ୍ତୁ ବହୁତ ରୁଚିର ସହିତ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ । ମନ ଭିତରେ ବାବା ବାବା କହି ଖୁସିରେ ନାଚି ଉଠିବା ଦରକାର । ତେବେ ଖୁସିରେ ସେମାନେ ହିଁ ନାଚିବେ ଯେଉଁମାନେ ସବୁବେଳେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଉଥିବେ । କିଛି କିଛି ବ୍ୟର୍ଥ କଥା ଯାହା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଛି ତାକୁ ବାହାର କରିଦେବା ଉଚିତ୍ । ବାବାଙ୍କ ସାଥିରେ ଅତି ସ୍ନେହ ଥାଉ ଏବଂ ସେହି ଅତିନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖର ଅନୁଭବ ହେଉଥାଉ । ଯଦି ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଚାଲିବ ତେବେ ଯାଇ ତୁମେ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ପୁଣି ତୁମର ଖୁସିର ପାରାବାର ରହିବ ନାହିଁ । ଏହି ସବୁ କଥାର ବର୍ଣ୍ଣନା ଏହିଠାରେ ହୋଇଥାଏ ତେଣୁ ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି — ଅତିନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖ ବିଷୟରେ ଗୋପ ଗୋପୀମାନଙ୍କୁ ପଚାର, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ।

ଭଗବାନୁବାଚ — ମୋତେ ମନେପକାଅ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ମହିମା ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ । ସଦଗତିର ବର୍ସା ତ' ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ମିଳୁଛି । ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ ସଦଗତି ମିଳିଯାଉଛି । ପ୍ରଥମେ ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯିବେ । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହା ରହିବା ଦରକାର ଯେ ବାବା ଆମକୁ ସଦଗତି ପ୍ରାପ୍ତ ଦେଉଛନ୍ତି । ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ - ଏହା ତ' ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଉଛି । ଶାନ୍ତିଧାମରେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ରହୁଛନ୍ତି । ତାହା ହେଉଛି ସ୍ୱିଟ୍ ହୋମ୍, ସାଇଲେନ୍ସ ହୋମ୍ (ମିଠା ଘର, ଶାନ୍ତିର ଘର), ଶାନ୍ତିର ସ୍ତମ୍ଭ । ତାକୁ ଏହି ଆଖିରେ କେହି ଦେଖିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯେଉଁ ଜିନିଷକୁ ଖାଲି ଆଖିରେ ଦେଖି ହେଉଛି ସେ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବୈଜ୍ଞାନିକମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧି ଚାଲୁଛି । ଆତ୍ମାକୁ ତ' ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା କେହି ଦେଖିପାରିବେ ନାହିଁ । କେବଳ ଅନୁଭବ କରିହେବ । ଯଦି ଆତ୍ମାକୁ ଦେଖିପାରୁନାହାନ୍ତି ତେବେ ଆତ୍ମାର ପିତା ବାବାଙ୍କୁ କିପରି ଦେଖିପାରିବେ । ଏହା ବୁଝିବାର କଥା ନା । ତାଙ୍କୁ ଏହି ଆଖିରେ ଦେଖିହେବ ନାହିଁ । ଭଗବାନୁବାଚ - ମୋତେ ମନେପକାଅ ତେବେ ତୁମର ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ଏକଥା କିଏ କହିଲେ ? ମନୁଷ୍ୟ ଭଲ ଭାବରେ ନ ବୁଝିବା ଦ୍ୱାରା କୃଷ୍ଣଙ୍କ ନାମ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଅନେକ ମନୁଷ୍ୟ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ବହୁତ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ଦିନକୁ ଦିନ ବ୍ୟଭିଚାରୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଅନେକଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ଏକମାତ୍ର ଶିବଙ୍କର ହିଁ ଭକ୍ତି କରୁଥିଲେ । ତାହା ଥିଲା ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଭକ୍ତି, ପୁଣି ତା'ପରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କର ଭକ୍ତି କରିଲେ... କିନ୍ତୁ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଉଛନ୍ତି ଭଗବାନ । ସିଏ ହିଁ ବିଷ୍ଣୁ ହେବାର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ପ୍ରଥମେ ଶିବବଂଶୀ ହେଉଛ ପୁଣି ତା'ପରେ ବିଷ୍ଣୁପୁରୀର ମାଲିକ ହେଉଛ । ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଥମ ପାଠକୁ ଭଲ ଭାବରେ ପକ୍କା କରୁଛ ତେବେ ତୁମର ମାଳା ତିଆରି ହେଉଛି । କାରଣ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା କିଛି କମ୍ କଥା ନୁହେଁ । ମନ ବୁଦ୍ଧିକୁ ସବୁ ଆଡୁ ହଟାଇ କେବଳ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ଯାହାକିଛି ଏହି ଆଖିରେ ଦେଖୁଛ ତା'ଠାରୁ ବୁଦ୍ଧି ଯୋଗ ହଟାଇଦିଅ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି — କେବଳ ମୋତେ ମନେପକାଅ, ଏଥିରେ ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡିବାର ନାହିଁ । ଯାହାଙ୍କର ସମସ୍ତେ ମହିମା କରୁଛନ୍ତି, ସିଏ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ରଥରେ ବସିଛନ୍ତି, ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର । ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ଘଡି ଘଡି ଏହା ମନେପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ମନମନାଭବ ହୋଇ ରୁହ । ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ଉପକାର କରୁଛ । ତୁମେ ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତକାରୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କହୁଛ - ଶିବବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହି ଭୋଜନ ତିଆରି କର ତେବେ ଖାଇଲାବାଲାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ପରସ୍ପରକୁ ମନେ ପକାଇଦିଅ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା କିଛି ନା କିଛି ସମୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । କେହି ଅଧଘଣ୍ଟା ଯୋଗରେ ବସୁଛନ୍ତି, କେହି ୧୦ ମିନିଟ୍ ବସୁଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା, ଯଦି ୫ ମିନିଟ୍ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ନେହର ସହିତ ମନେପକାଇବ ତେବେ ମଧ୍ୟ ରାଜଧାନୀରେ ଆସିଯିବ । ରାଜା ରାଣୀ ସର୍ବଦା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସ୍ନେହ କରନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ସ୍ନେହର ସାଗର ହେଉଛ,

ସେଥିପାଇଁ ତୁମର ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ରହୁଛି । ସ୍ନେହ ହିଁ ସ୍ନେହ ରହିଥାଏ । ବାବା ସ୍ନେହର ସାଗର ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଏମିତି ସ୍ନେହ ରହିଛି ଏବଂ ସେଠାରେ (ସତ୍ୟଯୁଗରେ) ମଧ୍ୟ ଏମିତି ସ୍ନେହ ରହିବ । ରାଜା ରାଣୀଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସ୍ନେହ ଥାଏ । ପିଲାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସ୍ନେହ ଥାଏ । ତେବେ ଏହି ସ୍ନେହ ଆତ୍ମିକ ଅଟେ । ଏଠାରେ ତ ସ୍ନେହର ନାମ ଗନ୍ଧ ନାହିଁ, କେବଳ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ସ୍ୱର୍ଗରେ କାମ ବିକାର ରୂପୀ ହିଂସା ନଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ ହୋଇଛି ଭାରତର ମହିମା ଅପରମଅପାର । ଭାରତ ପରି ପବିତ୍ର ଦେଶ ଅନ୍ୟ ଦେଶ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ବଡ ତୀର୍ଥ ସ୍ଥାନ । ବାବା ଏହି ଭାରତକୁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କର ସେବା କରୁଛନ୍ତି, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ପାଠପଢ଼ା । ତୁମକୁ କେହି କେହି ପଚାରୁଛନ୍ତି — ତୁମେ ଭାରତର କି ସେବା କରୁଛ ? ତାଙ୍କୁ କୁହ, ତୁମେ ଚାହୁଁଛ ନା ଭାରତ ପବିତ୍ର ହେଉ, ଏବେ ଭାରତ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି, ତେଣୁ ଆମେ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଭାରତକୁ ପବିତ୍ର କରୁଛୁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହୁଛୁ — ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ ତେବେ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ଏହି ଆତ୍ମିକ ସେବା ଆମେମାନେ କରୁଛୁ । ଭାରତ ଯାହାକି ଧନବାନ୍ ଥିଲା, ଏଠାରେ ଯେଉଁ ଶାନ୍ତି, ସମୃଦ୍ଧି ଥିଲା ତାହା ପୁଣି ଥରେ ଡ୍ରାମାର ପ୍ଲାନ୍ ଅନୁସାରେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବ ଭଳି ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ସ୍ଥାପନା କରୁଛୁ । ଏହି ଅକ୍ଷରକୁ ଭଲ ଭାବରେ ମନେରଖ । ମନୁଷ୍ୟ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଯେ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ହେଉ । ତାହା ହିଁ ଆମେ କରୁଛୁ । ଭଗବାନୁବାଚ — ବାବା ଆମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇଚାଲିଛନ୍ତି ଯେ, କେବଳ ମୋତେ ମନେପକାଅ । ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ମନେପକାଉଛ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ଜଣାଅଛି । ତେବେ ଏଥିରେ ହିଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମର କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ଆସିଯିବ । ତୁମକୁ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ମଧ୍ୟ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏହାର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ କାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ । ଶାସ୍ତ୍ରମାନଙ୍କରେ ତ' କେତେ କଥା ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ତୁମେ ଯାହାକିଛି ପଢ଼ିଛ ସେସବୁକୁ ଭୁଲିଯିବାକୁ ହେବ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରିବାକୁ ହେବ । ତାହା ହିଁ ସାଥିରେ ଯିବ, ଆଉ କିଛି ବି ସାଥିରେ ଯିବ ନାହିଁ । ଏହି ବାବାଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ହିଁ ତୁମ ସାଥିରେ ଯିବ । ସେଥିପାଇଁ ହିଁ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରୁଛ ।

ଛୋଟ ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କିଛି କମ୍ ଭାବ ନାହିଁ । ଯେତେ ଛୋଟ ସେତେ ନାମ ବିଖ୍ୟାତ କରିପାରିବେ । ଛୋଟ ଛୋଟ କନ୍ୟାମାନେ ଯଦି ବଡ ବଡ ବୟସ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଇବେ ତେବେ କମାଲ୍ ହୋଇଯିବ । ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ସମାନ କରିବାକୁ ହେବ । କେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଯେକୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ ତାହାର ଉତ୍ତର ଦେବା ଭଳି ନିଜକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତି କରିବାକୁ ହେବ । ପୁଣି ଯେଉଁ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ସେବାକେନ୍ଦ୍ର ଅଛି ବା ମ୍ୟୁଜିୟମ୍ ଅଛି ସେଠାକୁ ତାଙ୍କୁ ପଠାଇଦିଅ । ଏଭଳି ଗ୍ରୁପ୍ ପ୍ରସ୍ତୁତ କର । ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ଏହି ସେବା କରିବାର ସମୟ । ଏଭଳି ଏଭଳି ସେବା କର । ବୟସ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଯଦି ଛୋଟ କୁମାରୀମାନେ ବୁଝାଇବେ ତେବେ କମାଲ୍ ହୋଇଯିବ । ଯଦି କେହି ପଚାରନ୍ତି ତୁମେ କାହାର ସନ୍ତାନ ? ତାଙ୍କୁ କୁହ - ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ସିଏ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି, ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏହି ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆମକୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କ ଭଳି ହେବାର ଅଛି । ସତ୍ୟଯୁଗ ଆଦିରେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ନା । ତେବେ ଏମାନଙ୍କୁ ଏପରି ଶ୍ରେଷ୍ଠ କିଏ କରିଲା ? ସେମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ଏଭଳି କିଛି କର୍ମ କରିଥିବେ ନା । ବାବା ଆସି କର୍ମ-ଅକର୍ମ-ବିକର୍ମର ଗତି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ସିଏ ଆମର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସେହି ଗୋଟିଏ ମୁଖ୍ୟ କଥା ବିଷୟରେ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ପ୍ରଥମେ ଯଦି ଅଲଫ(ବାବା)ଙ୍କୁ ଜାଣିଯିବେ ତେବେ ଏତେ ଆଉ ପ୍ରଶ୍ନ କେହି ପଚାରିବେ ନାହିଁ । ଅଲଫଙ୍କ ଚିତ୍ର ବଦଳରେ ଯଦି ଅନ୍ୟ ଚିତ୍ର ବିଷୟରେ ବୁଝାଇବ ତେବେ ତୁମର ମୁଣ୍ଡ ଖରାପ କରିଦେବେ । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ଅଲଫଙ୍କ ପରିଚୟ ଦିଅ । ଆମେ ତାଙ୍କରି ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ପରିଚାଳିତ ହେଉଛୁ । ଏମିତି ଅନେକ ମଧ୍ୟ ବାହାରିବେ ଯିଏକି କହିବେ ଆମେ ଅଲଫଙ୍କୁ ଜାଣିଗଲୁ ବାକି ଏହି ଚିତ୍ର ଆଦି ଦେଖିବା କ'ଣ ଦରକାର । ଆମେ ଅଲଫଙ୍କୁ ଜାଣିଗଲୁ ଅର୍ଥାତ୍ ସବୁକିଛି ଜାଣିଗଲୁ । ସେମାନଙ୍କୁ ଯେପରି ଭିକ୍ଷା ମିଳିଗଲା ସେଥିରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ତୁମେ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ଭିକ୍ଷା ଦେଉଛ । ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେବା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ ଭିକ୍ଷା । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ଯେତେ ମନେପକାଇବ ସେତେ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଅତିନ୍ଦ୍ରୀୟ ସୁଖର ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ମନ ଭିତରେ ବାବା-ବାବା ଶବ୍ଦ ଅନବରତ ଗୁଞ୍ଜୁଥାଉ । ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଭାବରେ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ଆଗ୍ରହର ସହିତ ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ବୁଦ୍ଧିକୁ ସବୁଆଡୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ କରି ଜଣଙ୍କ ସହିତ ଯୋଡିଦିଅ ।

(୨) ଯେପରି ବାବା ସ୍ନେହର ସାଗର ଅଟନ୍ତି ସେହିପରି ବାବାଙ୍କ ସମାନ ସ୍ନେହର ସାଗର ହେବାକୁ ପଡିବ । ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପକାର କରିବାକୁ ପଡିବ । ନିଜେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ସହିତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମରଣ କରାଇ ଦେବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ନଷ୍ଟୋମୋହା ହୋଇ ଦୁଃଖ ଅଶାନ୍ତିକୁ ସମାପ୍ତ କରୁଥିବା ସ୍ମୃତି ସ୍ୱରୂପ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଯେଉଁମାନେ ସର୍ବଦା ଜଣଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହିଥା'ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ସ୍ଥିତି ସର୍ବଦା ସମାନ ଅବସ୍ଥାରେ ରହେ । ସମାନ ସ୍ଥିତିର ଅର୍ଥ ହେଲା ଜଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧ, ସର୍ବ ପ୍ରାପ୍ତିର ରସ ଅନୁଭବ କରିବା । ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନିଜର କରି ସ୍ମୃତି ସ୍ୱରୂପ ସ୍ଥିତିରେ ରହିଥା'ନ୍ତି ସେମାନେ ସହଜରେ ନଷ୍ଟୋମୋହା ହୋଇଯା'ନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ନଷ୍ଟୋମୋହା ସେମାନଙ୍କୁ କେବେହେଲେ ରୋଜଗାର କରିବାରେ, ଧନକୁ ସମ୍ଭାଳିବାରେ, କାହାର ରୋଗ-ବେମାରୀରେ ଦୁଃଖର ଲହରୀ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ନଷ୍ଟୋମୋହା ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁଃଖ ଅଶାନ୍ତିର ଚିହ୍ନ-ବର୍ଣ୍ଣ ନଥିବ, ସଦା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରହୁଥିବେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- କ୍ଷମାଶୀଳ ସେହିମାନେ ଅଟନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଦୟାଶୀଳ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଇ ଚାଲିଛନ୍ତି ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****